



INSTYTUT
STUDIÓW
PODATKOWYCH

MODZELEWSKI I WSPÓLNICY

TYGODNIOWY PRZEGLĄD INFORMACJI PODATKOWYCH

Od dnia 23 marca 2018 r. do dnia 29 marca 2018 r.



Instytut Studiów Podatkowych Modzelewski i Wspólnicy Sp. z o.o.

ul. Kaleńska 8, 04-367 Warszawa

ZMIANY W PRAWIE PODATKOWYM

1) Aktualności

Nowe rozporządzenie dotyczące wzorów deklaracji VAT.

Z początkiem lipca 2018 r. mają wejść w życie regulacje dotyczące nowych wzorów deklaracji dla podatku od towarów i usług, które są ściśle powiązane z ustawą z dnia 15 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o podatku od towarów i usług oraz niektórych innych ustaw. Nowela ma wprowadzić tzw. mechanizm podzielonej płatności (*split payment*).

Zmiany we wzorach deklaracji mają na celu dopasowanie ich do stosowania powyższego rozwiązania. Odpowiednio zmodyfikowane zostaną więc wzory deklaracji VAT-7, VAT-7K, VAT-8 i VAT-9M.

Nowy wzór wniosku WIA-WN

Projekt z dnia 13 marca 2018 r. rozporządzenia Ministra Finansów zmieniającego rozporządzenie w sprawie wzoru wniosku o wydanie wiążącej informacji akcyzowej przewiduje dostosowanie formularza do zmian wprowadzanych w przepisach ustawy o podatku akcyzowym, które dotyczą zniesienia obowiązku posługiwania się przez przedsiębiorców numerami REGON.

Według projektu z formularza w polu B.1. z poz. 8 usunięte ma być słowo „REGON”. Jednocześnie w tym miejscu usunięty zostanie numer PESEL, który i tak jest podawany przez wnioskodawcę w poz. 1. Zmianie ulega także numeracja poszczególnych pozycji formularza.

2) Zdaniem eksperta

Kurs waluty a import usług

Do przeliczenia kursu waluty obcej w przypadku importu usług należy przyjąć kurs ogłoszony przez Narodowy Bank Polski (ewentualnie kursu wymiany opublikowanego przez Europejski Bank Centralny) na ostatni dzień roboczy poprzedzający dzień powstania obowiązku podatkowego.

Art. 31a ust. 1 ustawy o podatku od towarów i usług stanowi, że w przypadku gdy kwoty stosowane do określenia podstawy opodatkowania są określone w walucie obcej, przeliczenia na złote dokonuje się według kursu średniego danej waluty obcej ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski na ostatni dzień roboczy poprzedzający dzień powstania obowiązku podatkowego. Podatnik może wybrać sposób przeliczania tych kwot na złote według ostatniego kursu wymiany opublikowanego przez Europejski Bank Centralny na ostatni dzień poprzedzający dzień powstania obowiązku podatkowego; w takim przypadku waluty inne niż euro przelicza się z zastosowaniem kursu wymiany każdej z nich względem euro.

W myśl art. 31a ust. 2 ustawy z dnia 11 marca 2004 r., w przypadku, gdy podatnik wystawia fakturę przed powstaniem obowiązku podatkowego, a kwoty stosowane do określenia podstawy opodatkowania są określone na tej fakturze w walucie obcej, przeliczenia na złote dokonuje się według kursu średniego danej waluty obcej ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski na ostatni



Barbara Głowacka

Prawnik, Doradca Podatkowy nr wpisu 12538

Absolwentka Wydziału Prawa i Administracji Uniwersytetu Warszawskiego, słuchaczka Podyplomowego Studium Podatków i Prawa Podatkowego Uniwersytetu Warszawskiego.

W Instytucie Studiów Podatkowych pracuje od 2008 r. Specjalizuje się w zagadnieniach z zakresu podatku od towarów i usług oraz pomocy publicznej. Odpowiedzialna za sporządzanie opinii prawno-podatkowych, pism procesowych oraz przeprowadzanie audytów podatkowych.

Współautorka publikacji książkowych m.in. kolejnych wydań komentarza do podatku od towarów i usług oraz komentarza do podatków: rolnego, leśnego oraz od nieruchomości, a także autorka wielu artykułów o tematyce podatkowej.

dzień roboczy poprzedzający dzień wystawienia faktury. Przepis ust. 1 zdanie drugie stosuje się odpowiednio.

Wskazany w powołanym przepisie zwrot „gdy podatnik wystawia fakturę” nie odnosi się jednak do każdego podatnika podatku od wartości dodanej, lecz do podatnika jako podmiotu podlegającego obowiązku podatkowemu z tytułu konkretnej czynności opodatkowanej podatkiem od towarów i usług, z którą wiąże się obowiązek wystawienia faktury. W sytuacji więc gdy czynnością opodatkowaną jest import usług, faktury nie wystawia podatnik tej czynności, lecz usługodawca niemający statusu podatnika podlegającego obowiązkowi podatkowemu z tytułu tego importu. W związku z tym, że faktura pochodzi od podmiotu, który nie jest podatnikiem z tytułu importu usług, to tym samym art. 31a ust. 2 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. nie ma zastosowania do przeliczania waluty obcej. Zatem już

z samej analizy treści art. 31a ust. 2 w związku z art. 17 ust. 1 pkt 4 tej ustawy wynika, że faktura wystawiona przez usługodawcę zagranicznego nie jest fakturą od podatnika posiadającego ten status z tytułu importu usług. Podatnikiem jest podmiot nabywający usługę, a nie usługodawca.

Powyższe potwierdza również brzmienie art. 106a pkt 1 ustawy z dnia 11 marca 2004 r.

Do przeliczenia kursu waluty obcej w przypadku importu usług należy zatem przyjąć kurs ogłoszony przez Narodowy Bank Polski (ewentualnie kursu wymiany opublikowanego przez Europejski Bank Centralny) na ostatni dzień roboczy poprzedzający dzień powstania obowiązku podatkowego.

Barbara Głowacka
Doradca podatkowy

NAJNOWSZE ORZECZNICTWO I INTERPRETACJE PODATKOWE

1. Wyroki sądów administracyjnych

Czy straty z tytułu odpłatnego zbycia własnych wierzytelności przedawnionych uprzednio zarachowanych jako przychód mogą stanowić koszty podatkowe?

Do tytułowego problemu, na gruncie przepisów ustawy z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych (dalej określanej jako: „ustawa”), odniósł się NSA w prawomocnym wyroku z dnia 23 sierpnia 2016 r. (II FSK 1958/14). Utrzymał przy tym wyrok WSA w Warszawie z dnia 27 stycznia 2014 r. (III SA/Wa 1703/13), choć nie podzielił wyrażonego w nim stanowiska ani zastosowanej przez sąd pierwszej instancji metody obliczania dochodu/straty ze sprzedaży wierzytelności, która to metoda sprowadza się do nieuwzględnienia kosztów nabycia wierzytelności.

Wyroki zostały wydane w sprawie Spółki, w której występowała typowa charakterystyka spłat wierzytelności od klientów: część dokonywała płatności w terminie określonym w umowie, część spóźniała się z płatnością, a niektórzy w ogóle nie realizowali swoich zobowiązań.

Zgodnie z wewnętrznymi procedurami Spółka podejmowała szereg czynności mających na celu uzyskanie zapłaty (m.in. wzywała pisemnie dłużników do spłaty zadłużenia), jednakże część należności pozostawała niespłacona. Spółka dokonała sprzedaży wierzytelności w drodze cesji, a cena sprzedaży była niższa od ich wartości nominalnej, przez co powstała strata.

We wniosku o interpretację, przedstawiając swoje stanowisko w sprawie, Spółka przyjęła, że straty powstałe z tytułu odpłatnego zbycia własnych wierzytelności przedawnionych, które zostały uprzednio zarachowane jako przychód należny na podstawie art. 12 ust. 3 ustawy, stanowią koszty podatkowe. Minister Finansów w interpretacji indywidualnej z 13 marca 2013 r. uznał jednak stanowisko Spółki za nieprawidłowe. Powołał się na art. 15 ust. 1 oraz art. 16 ust. 1 pkt 39 ustawy i wskazał, że postanowienia art. 16 ust. 1 pkt 20 ww. ustawy ograniczają możliwość zaliczenia do kosztów podatkowych wierzytelności, które stały się przedawnione. Według organu, skoro w art. 16 ust. 1 pkt 20 ustawy przyjęto, że wierzytelności przedawnione nie mogą stanowić kosztu uzyskania przychodu, to logiczną konsekwencją tego zapisu jest brak możliwości zaliczenia tych wierzytelno-

ści do kosztów podatkowych na podstawie kolejnego przepisu, tj. art. 16 ust. 1 pkt 39 ustawy.

Spółka na powyższą interpretację złożyła skargę do WSA w Warszawie, a ten skargę uwzględnił. W zakresie spornej kwestii Sąd wskazał, że wynikające z art. 16 ust. 1 pkt 39 ustawy ograniczenie nie ma zastosowania do wierzytelności zarachowanej uprzednio do przychodów należnych na podstawie art. 12 ust. 3 ustawy, a zatem w przypadku odpłatnego zbycia takiej wierzytelności kosztami uzyskania przychodu są koszty poniesione w celu osiągnięcia tego przychodu, w tym także strata na sprzedaży. Natomiast kosztami uzyskania przychodu z odpłatnego zbycia innej wierzytelności aniżeli zaliczona uprzednio do przychodów należnych na podstawie art. 12 ust. 3 ustawy, są koszty poniesione w celu uzyskania tego przychodu, jednakże tylko do wysokości przychodu osiągniętego ze zbycia wierzytelności. Ponadto sąd odwołał się do przepisów ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości, z których wynika, że w sporządzanym na koniec roku obrotowego sprawozdaniu finansowym jednostka ma obowiązek przedstawić realną wartość należności; wskazał, że należności przedawnione nie mogą być uznane za realne – nie zostaną bowiem uregulowane. Ponadto nie mogą figurować w księgach i sprawozdaniu finansowym jako aktywa, gdyż nie przyniosą jednostce w przyszłości żadnych korzyści ekonomicznych. Dlatego utrata ich wartości, stwierdzona najpóźniej na dzień bilansowy (w toku corocznej inwentaryzacji poprzedzającej zamknięcie ksiąg rachunkowych), a spowodowana m.in. upływem przewidzianego prawem terminu przedawnienia wywołuje konieczność odpisania (wyksięgowania) takich należności. Zdaniem WSA oznacza to, że należności przedawnionych – bez względu na to, czy podatnik faktycznie wypełnił obowiązki w zakresie ich odpisania – nie uwzględnia się w kosztach podatkowych. A zatem, jeżeli Spółka oblicza koszty uzyskania przychodu ze sprzedaży własnych wierzytelności przedawnionych, o którym mowa w art. 14 ust. 1 ustawy, to w kosztach tych, z uwagi na postanowienie art. 16 ust. 1 pkt 20, może uwzględnić pozostałe koszty sprzedaży wierzytelności, ale z wyłączeniem wartości tych wierzytelności. W konsekwencji, nawet gdy Spółka sprzeda przedawnione wierzytelności poniżej ich wartości nominalnej i poniesie stratę ekonomiczną, to wcale nie musi wystąpić strata, o której mowa w art. 16 ust. 1 pkt 39 ustawy.

Skargi kasacyjne od tego wyroku złożyły obie strony postępowania. NSA uznał jednak, że skargi te podlegają

oddaleniu, mimo że zarzuty spółki i zarzut procesowy organu są zasadne.

W uzasadnieniu wyroku NSA powołał się na wynik wykładni językowej, jak i systemowej przepisów art. 16 ust. 1 pkt 20 i art. 16 ust. 1 pkt 39 ustawy i wskazał, że przepisy te mają niezależne od siebie unormowane zakresy. Tym samym zakresem przepisu art. 16 ust. 1 pkt 39 ustawy objęte są także wierzytelności uprzednio odpisane jako przedawnione, o ile zostały uprzednio zarachowane jako przychód należny na podstawie art. 12 ust. 3 ustawy. NSA powołał ponadto stanowisko zawarte w wyroku NSA z dnia 5 lutego 2015 r. (II FSK 3113/12), w którym to skład orzekający nie dostrzegł żadnych racji gospodarczych do, by z treści art. 16 ust. 1 pkt 39 ustawy wyłączać wierzytelności przedawnione i nie zaliczać do kosztów uzyskania przychodów strat z tytułu ich zbycia w sytuacji, gdy zostały uprzednio zarachowane jako przychód należny.

Odnosząc się do wyroku WSA stwierdził m.in., że przyjęta przez Sąd pierwszej instancji metoda obliczania dochodu/straty ze sprzedaży wierzytelności sprowadza się do nieuwzględnienia kosztów nabycia wierzytelności, jednak pominięcie przy obliczaniu wyniku końcowego na sprzedaży kosztów nabycia – zdaniem NSA – nie znajduje uzasadnienia w treści art. 16 ust. 1 pkt 39 ustawy.

Ostatecznie zatem NSA uznał, że skoro art. 16 ust. 1 pkt 39 ustawy nie zawiera zastrzeżenia, że dotyczy on jedynie wierzytelności nieprzedawnionych, to konsekwentnie te same zasady rozliczenia straty powinno stosować się do wszystkich wierzytelności, w tym również tych przedawnionych.

2. Interpretacje podatkowe

Nakłady poniesione na ulepszenie środka trwałego – korekta podatku naliczonego

Podatnik prowadzący działalność zarówno podlegającą opodatkowaniu jak i zwolnioną, po zakończeniu roku obowiązany jest do dokonania korekty podatku naliczonego z zastosowaniem właściwej proporcji. Warto zwrócić uwagę, jak obowiązek ten należy realizować w przypadku wydatków poniesionych na ulepszenie (modernizację) środków trwałych.

Zgodnie ze stanowiskiem organów podatkowych (ITPP2/443-1261/13/PS), wobec braku regulacji, która wprost dotyczyłaby kwestii korekty podatku naliczonego w związku z ulepszeniem środków trwałych, należy zastosować zasady wynikające z art. 91 ust. 1 i ust. 2 ustawy

z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług. Warto zatem przywołać treść tego przepisu: „Art. 91:

ust. 1. Po zakończeniu roku, w którym podatnikowi przysługiwało prawo do obniżenia kwoty podatku należnego o kwotę podatku naliczonego, o którym mowa w art. 86 ust. 1, jest on obowiązany dokonać korekty kwoty podatku odliczonego zgodnie z art. 90 ust. 2-10, z uwzględnieniem proporcji obliczonej w sposób określony w art. 90 ust. 2-6 lub 10 lub przepisach wydanych na podstawie art. 90 ust. 11 i 12, dla zakońzonego roku podatkowego.

ust. 2. W przypadku towarów i usług, które na podstawie przepisów o podatku dochodowym są zaliczane przez podatnika do środków trwałych oraz wartości niematerialnych i prawnych podlegających amortyzacji, a także gruntów i praw wieczystego użytkowania gruntów, jeżeli zostały zaliczone do środków trwałych lub wartości niematerialnych i prawnych nabywcy, z wyłączeniem tych, których wartość początkowa nie przekracza 15 000 zł, korekty, o której mowa w ust. 1, podatnik dokonuje w ciągu 5 kolejnych lat, a w przypadku nieruchomości i praw wieczystego użytkowania gruntów – w ciągu 10 lat, licząc od roku, w którym zostały oddane do użytkowania. Roczna korekta w przypadku, o którym mowa w zdaniu pierwszym, dotyczy jednej piątej, a w przypadku nieruchomości i praw wieczystego użytkowania gruntów – jednej dziesiątej kwoty podatku naliczonego przy ich nabyciu lub wytworzeniu. W przypadku środków trwałych oraz wartości niematerialnych i prawnych, których wartość początkowa nie przekracza 15 000 zł, przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio, z tym że korekty dokonuje się po zakończeniu roku, w którym zostały oddane do użytkowania”.

Ulepszenie środka trwałego należy traktować dla celów podatku od towarów i usług tak jak zakup odrębnego środka trwałego (IPPP3/4512-833/15-2/WH). A zatem, limit o którym mowa w przywołanym przepisie (15.

000,00 zł) powinien być ustalany odrębnie w odniesieniu do wartości początkowej danego środka trwałego oraz wartości jego ulepszenia, gdyż nabycie środka trwałego oraz ewentualne jego późniejsze ulepszenia stanowią co do zasady odrębne i niezależne od siebie decyzje podatnika, które z reguły następują w różnych okresach rozliczeniowych, a nawet latach. Przyjęcie innej metodologii prowadziłoby do sytuacji, w której korekcie wieloletniej podlegałyby wszystkie nabyte środki trwałe bez względu na wartość początkową, ponieważ podatnik nie byłby w stanie przewidzieć, czy w którymkolwiek roku na skutek modernizacji, czy ulepszenia wartość początkowa przekroczy kwotę 15. 000,00 zł. Odmierna interpretacja uniemożliwiłaby skorzystanie z wprowadzonego przez ustawodawcę ograniczenia kwotą 15. 000,00 zł.

Konkludując; ulepszenie środka trwałego należy traktować na gruncie podatku od towarów i usług jako zakup odrębnego środka trwałego. Każde ulepszenie dokonane przez podatnika przekraczające 15. 000 zł podlega rocznym korektom podatku naliczonego.

W związku z powyższym, obowiązek dokonania korekty podatku naliczonego związanego z przedmiotowymi nakładami powinien być rozpatrywany z uwzględnieniem 10-letniego okresu, licząc od roku, w którym nakłady (traktowane jako odrębny środek trwały) zostały oddane do użytkowania. Natomiast w przypadku środków trwałych, których wartość początkowa nie przekracza 15. 000 zł, korekty należy dokonywać jednorazowo po zakończeniu roku, w którym nakłady zostały poniesione. Organy podatkowe potwierdzają prawidłowość rozwiązania, zgodnie z którym w przypadku obowiązku dokonania korekty, limit 15. 000,00 zł, o którym mowa w art. 91 ust. 2 ustawy z dnia 11 marca 2004 r., powinien być ustalany odrębnie w odniesieniu do wartości każdego z kolejnych ulepszeń środka trwałego (ILPP2/443-1103/08-3/AD).

INFORMACJE DLA PŁATNIKÓW ZUS

Koszty dojazdu członków rady nadzorczej na posiedzenia rady nadzorczej a podstawa wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe

W decyzji nr 955/2017 z dnia 8 września 2017 r. (WPI/200000/43/955/2017) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Lublinie wskazał, że zwrot kosztów

dojazdu członków rady nadzorczej na posiedzenia rady nadzorczej należy wyliczyć z podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe.

Zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt 22 oraz art. 13 pkt 17 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych członkowie rady nadzorczej wynagradzani

z tytułu pełnionej funkcji podlegają obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym, od dnia powołania do dnia zaprzestania pełnienia tej funkcji. Natomiast w myśl art. 18 ust. 4 pkt 10 ustawy w zw. z art. 4 pkt 9, podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe członków rad nadzorczych stanowi przychód z działalności wykonywanej osobiście przez osoby należące do składu rad nadzorczych, niezależnie od sposobu ich powoływania, łącznie z kosztami uzyskania i kwotą podatku, o których mowa w przepisach ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych. W myśl art. 13 ust. 7 tej ustawy jest to przychód z działalności wykonywanej osobiście przez osoby należące do składu rad nadzorczych, niezależnie od sposobu ich powoływania.

W rozporządzeniu Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 18 grudnia 1998 r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe zawarto katalog przychodów nie stanowiących podstawy wymiaru składek. Zgodnie z § 2 ust. 1 pkt 15 powołanego rozporządzenia nie stanowią podstawy wymiaru składek diety i inne należności z tytułu podróży służbowej pracownika – do wysokości określonej w przepisach w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej, z tytułu podróży służbowej na obszarze kraju oraz poza granicami kraju (z zastrzeżeniem pkt 17).

Mając powyższe na uwadze, organ wskazał w przedmiotowej decyzji, że wyłączenie wynikające z § 2 ust. 1 pkt 15 rozporządzenia odnosi się do należności przysługujących pracownikowi na pokrycie kosztów związanych z podróżą służbową z tytułu wykonywania na polecenie

pracodawcy zadań służbowych poza miejscowością, w której znajduje się siedziba pracodawcy lub poza stałym miejscem pracy. Za czas tej podróży służbowej pracownikom przysługują diety, zwrot kosztów przejazdu, noclegów i innych udokumentowanych wydatków, w których w przypadku faktycznej wypłaty nie wlicza się do podstawy wymiaru składek określonego limitu zgodnie z § 7 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 29 stycznia 2013 r. w sprawie należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej, do którego odsyła przepis § 2 ust. 1 pkt 15 rozporządzenia z dnia 18 grudnia 1998 r.

Zatem w sytuacji, gdy pracodawca wypłaca pracownikom wysłanym w podróż służbową diety i inne należności w wysokości określonej limitem przepisów rozporządzenia z dnia 29 stycznia 2013 r., to ich wartość podlega wyłączeniu z podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe. Organ podkreślił, że podróże służbowe mogą odbywać wyłącznie pracownicy, zatem zastosowanie powołanych przepisów wprost byłoby niemożliwe w przypadku członków rady nadzorczej, których stosunek służbowy nie ma charakteru pracowniczego – zgodnie jednak z § 5 ust. 2 pkt 3 rozporządzenia z dnia 18 października 1998 r., przepisy § 2 tego rozporządzenia stosuje się odpowiednio przy ustalaniu podstawy wymiaru składek członków rad nadzorczych wynagradzanych z tytułu pełnienia tej funkcji.

Reasumując: z podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe wyłącza się zwrot kosztów dojazdu członków rady nadzorczej, których stosunek służbowy nie ma charakteru pracowniczego na posiedzenia rady nadzorczej.

DLA ZARZĄDÓW I RAD NADZORCZYCH

Czy koszty wyceny udziałów w spółce stanowią dla tej spółki koszt podatkowy?

Wydatki poniesione przez spółkę na wycenę udziałów w tej spółce, którymi obciążona będzie spółka przez wspólnika, nie będą w spółce stanowić kosztów uzyskania przychodów.

Aby dany wydatek poniesiony przez podatnika stanowił dla niego koszt uzyskania przychodu, muszą być spełnione następujące warunki:

- został poniesiony przez podatnika, tj. w ostatecznym rozrachunku musi on zostać pokryty z zasobów majątkowych podatnika (nie stanowią kosztu uzyskania przychodu podatnika wydatki, które zostały poniesione na działalność podatnika przez osoby inne niż podatnik),
- jest definitywny (rzeczywisty), tj. wartość poniesionego wydatku nie została podatnikowi w jakikolwiek sposób zwrócona,

- pozostaje w związku z prowadzoną przez podatnika działalnością gospodarczą,
- poniesiony został w celu uzyskania, zachowania lub zabezpieczenia przychodów lub może mieć wpływ na wielkość osiągniętych przychodów,
- został właściwie udokumentowany,
- nie może znajdować się w grupie wydatków, których zgodnie z art. 16 ust. 1 ww. ustawy nie uważa się za koszty uzyskania przychodów.

Z powyższego wynika więc, że jeżeli wydatki nie zostały wyłączone z kosztów podatkowych na mocy art. 16 ustawy, mogą stanowić – co do zasady – koszt uzyskania przychodu na gruncie art. 15 ust. 1 ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych, pod warunkiem wykazania ich związku z uzyskaniem przychodu lub zachowaniem albo zabezpieczeniem źródła przychodów.

Zaznaczyć także należy, że art. 16 ust. 1 powołanej ustawy zawiera enumeratywną listę wyłączeń z kosztów

uzyskania przychodów, co oznacza, iż każdy koszt dający się zakwalifikować do którejkolwiek z pozycji wymienionej na tej liście nie będzie mógł być zaliczony do kosztów uzyskania przychodów, nawet jeśli był poniesiony w celu osiągnięcia przychodów. Jednocześnie zauważyć należy, że samo wyliczenie kosztów, których nie uważa się za koszty uzyskania przychodów, nie stwarza domniemania, że wszelkie pozostałe koszty, które nie są zamieszczone w art. 16 ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych, zostaną uznane za koszty uzyskania przychodów.

Wydatki poniesione przez spółkę na wycenę udziałów w tej spółce, którymi obciążona będzie spółka przez wspólnika, nie będą w spółce stanowić kosztów uzyskania przychodów. Pogląd taki wyrażony został m.in. w interpretacji indywidualnej Dyrektora Izby Skarbowej w Katowicach z dnia 9 lutego 2017 r. (2461-IBPB-1-1.4511.650.2016.2.MJ).

PODATKI I OPŁATY LOKALNE

Podstawa opodatkowania gruntów pod liniami energetycznymi

W wyroku WSA w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 29 marca 2017 r. (sygn. I SA/Go 90/17) wskazano, że powierzchnia pod liniami energetycznymi zajęta na prowadzenie działalności to powierzchnia wynikająca z istniejącego pasa technicznego, a nie pasa wymaganego przepisami.

Istotą sporu zawisłego między stronami w rozpatrywanej sprawie były ustalenia dotyczące gruntu leśnego pod napowietrznymi liniami elektroenergetycznymi, poczynając od ustalenia jego powierzchni, a skończywszy na ustaleniu jakim podatkiem – leśnym czy od nieruchomości – powinien być ten grunt objęty.

W uzasadnieniu wyroku stwierdzono, że opodatkowaniu podatkiem leśnym podlegają określone w ustawie lasy, z wyjątkiem lasów zajętych na wykonywanie innej działalności gospodarczej niż działalność leśna. Stosownie do art. 2 ust. 2 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych, opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości nie podlegają użytki rolne, grunty zadrzewione i zakrzewione na użytkach rolnych lub lasy, z wyjątkiem zajętych na prowadzenie działalności gospodarczej. Sąd podkreślił,

że prawidłowe odczytanie normy prawnej zawartej w art. 2 ust. 2 ustawy pozwala na stwierdzenie, że grunty na których znajdują się pasy techniczne, usytuowane pod napowietrznymi liniami energetycznymi, są gruntami zajętyymi na prowadzenie działalności gospodarczej w zakresie przesyłu przez przedsiębiorstwo energetyczne energii elektrycznej, a tym samym grunty te podlegają opodatkowaniu najwyższymi stawkami podatku od nieruchomości. W ocenie Sądu nie stoi to jednak na przeszkodzie możliwości prowadzenia na tych gruntach, w ograniczonym zakresie, działalności leśnej, o ile specyfika prowadzonej działalności gospodarczej na to pozwala, a tym bardziej, nie przesądza o opodatkowaniu tych gruntów podatkiem leśnym.

Podstawowym kryterium decydującym o zaliczeniu gruntu do przedmiotu opodatkowania podatkiem od nieruchomości, rolnym czy też leśnym jest jego klasyfikacja w ewidencji gruntów i budynków. Sklasyfikowanie gruntu w tym rejestrze ma bowiem podstawowe znaczenie w kontekście prawidłowego wymiaru podatku, co wynika z art. 21 ust. 1 ustawy z dnia 17 maja 1989 r. Prawo geodezyjne i kartograficzne, zgodnie z którym podstawę wymiaru podatków i świadczeń, oznaczania nieruchomości w księgach wieczystych, statystyki pu-

blicznej, gospodarki nieruchomościami oraz ewidencji gospodarstw rolnych stanowią dane zawarte w ewidencji gruntów i budynków. Tak więc to na podstawie danych zawartych w ewidencji gruntów i budynków organ podatkowy wymierza odpowiedni podatek i tymi danymi jest związany. Stanowią one zatem podstawę wymiaru podatków

W rozpoznawanej sprawie, spółka prowadząc działalność w zakresie przesyłu energii elektrycznej, wykorzystuje w sposób trwały, dla potrzeb tej działalności, pasy techniczne pod napowietrznymi liniami energetycznymi, które zostały wytyczone w związku z przebiegającą przez las linią energetyczną i które są niezbędne do prowadzenia przesyłu energii, a nadto spółka jako operator jest obowiązana utrzymywać wskazane grunty w sposób umożliwiający bezpieczne i bezawaryjne funkcjonowanie linii napowietrznej. Zatem zdaniem Sądu grunty te

zajęte były na prowadzenie działalności gospodarczej w zakresie przesyłu energii elektrycznej, co oczywiście nie stoi jednak na przeszkodzie możliwości prowadzenia na tych gruntach w ograniczonym zakresie działalności leśnej – działalność leśna jest związana z samym istnieniem i funkcjonowaniem lasu i jego ekosystemu.

Odnosnie podstawy opodatkowania, istniejąca szerokość pasa ma znaczenie decydujące nawet wtedy, gdy jest większa od wymaganej. Wynika to z tego, że opodatkowaniu podlega powierzchnia gruntu zajęta na prowadzenie działalności. Do podstawy opodatkowania prawidłowo organy przyjęły powierzchnię wynikającą z istniejącego pasa technicznego, a nie pasa wymaganego przepisami. Organ tym samym przyjął powierzchnię zajęta na prowadzenie działalności (powierzchnię istniejącą), a nie powierzchnię wynikającą z polskich norm.

KONTAKT

W przypadku zainteresowania powyższymi informacjami i ich wpływem na państwa działalność, prosimy o kontakt:

Agata Strocka

Konsultant podatkowy

tel. (22) 517 30 69

agata.strocka@isp-modzelewski.pl

OFERTA AUDYT

Od dnia 1 stycznia 2017 r. podwykonawcy robót budowlanych wymienionych w załączniku nr 14 do ustawy o podatku od towarów i usług po raz pierwszy w historii masowo przestaną płacić VAT będąc zmuszeni wnioskować do urzędów skarbowych o zwrot podatku naliczonego. Powodować to będzie konieczność przeprowadzania natychmiastowych kontroli podatkowych przez właściwe organy, w tym przez nowe organy celno-skarbowe, które obejmą zarówno podatników składających deklaracje z kwotą zwrotu różnicy podatku, jak i ich dostawców (hurtownie materiałów budowlanych).

Podatnicy składający deklaracje ze zwrotem podatku naliczonego muszą więc podjąć niezbędne działania mające na celu zmniejszenie ryzyka wynikającego z wadliwego ich sporządzenia oraz popełnionych błędów w ewidencjonowaniu i dokumentowaniu tego podatku. Zwłaszcza wobec wejścia w życie nowych przepisów związanych z używaniem nierzetelnych faktur VAT.

Instytut Studiów Podatkowych od wielu lat świadczy usługi związane z audytem podatkowym, a zwłaszcza weryfikacji ewidencji i deklaracji VAT-7 i VAT-7K przed ich złożeniem przez podatników. W związku z powyższym oferujemy usługę weryfikacji okresowej:

- kolejnych deklaracji podatkowych (podatek należny i podatek naliczony),
 - prowadzonych ewidencji dla potrzeb sporządzenia tych deklaracji,
 - posiadanych dokumentów źródłowych za dany okres podatkowy
- celem uniknięcia ryzyka odpowiedzialności podatkowej, karnoskarbowej i karnej.

Ta weryfikacja będzie następowała **každorazowo przed złożeniem poszczególnych deklaracji** przez podatnika. Usługa weryfikacji może być prowadzona w siedzibie podatnika, obsługującym je biurze rachunkowym lub na podstawie dokumentacji przekazanej w formie elektronicznej. Czas realizacji od 3 do 5 dni w zależności od ilości dokumentów. Cena usługi uzależniona jest od pracochłonności, a zwłaszcza ilości audytowanych dokumentów.

W przypadku pytań bądź wątpliwości pozostają do Państwa dyspozycji: Pan Andrzej Sarna, Dyrektor Działu Marketingu, tel. 22 517 30 86, andrzej.sarna@isp-modzelewski.pl, Pani Agata Strocka, starszy specjalista w Dziale Audytu Podatkowego, tel. 22 517 30 69, agata.strocka@isp-modzelewski.p oraz Pani Katarzyna Wawrzonkiewicz, specjalista w Biurze Obsługi Polis Podatkowych, tel. 22 517 30 76, katarzyna.wawrzonkiewicz@isp-modzelewski.pl.

Instytut Studiów Podatkowych Modzelewski i Wspólnicy sp. z o.o.

Zarząd		Działy
<p>prof. dr hab. Witold Modzelewski prezes zarządu radca prawny doradca podatkowy nr 00001 tel. 22 517 30 60, 501 01 01 08 e-mail: witold.modzelewski@isp-modzelewski.pl</p> <p>Renata Janiec-Modzelewska wiceprezes zarządu doradca podatkowy nr 00777 tel. 22 517 30 70 wew. 105, 601 225 855 e-mail: renata.janiec-modzelewska@isp-modzelewski.pl</p> <p>Jerzy Bielawny wiceprezes zarządu doradca podatkowy nr 01079 tel. 22 517 30 60, 602 652 955 e-mail: jerzy.bielawny@isp-modzelewski.pl</p>	<p>Dyrektor Generalny do spraw Doradztwa Podatkowego Mariusz Unisk tel. 22 517 30 94, 501 603 910 e-mail: maiursz.unisk@isp-modzelewski.pl</p> <p>Dyrektor Generalny do spraw Postępowań Podatkowych Jacek Aninowski tel. 22 517 30 87 e-mail: jacek.aninowski@isp-modzelewski.pl</p> <p>Departament Prawny Jacek Pyssa tel. 22 517 30 67, 501 455 500 e-mail: jacek.pyssa@isp-modzelewski.pl</p> <p>Biuro Obsługi Sporów Podatkowych Katarzyna Wawrzonkiewicz dyrektor biura tel. 22 517 30 76 e-mail: biuro.obslugi@isp-modzelewski.pl</p>	<p>Dział Edukacji Jarosław Skonecki dyrektor tel. 22 517 30 60 wew. 215, 601 365 765 e-mail: jaroslaw.skonecki@isp-modzelewski.pl</p> <p>Dział Marketingu Andrzej Sarna dyrektor tel. 22 517 30 86, 501 603 907 e-mail: andrzej.sarna@isp-modzelewski.pl</p> <p>Dział Wydawnictw Robert Fajkowski kierownik tel. 22 517 30 60 wew. 141 e-mail: robert.fajkowski@isp-modzelewski.pl</p> <p>Dział Audytu Podatkowego Agata Strocka konsultant podatkowy, główny specjalista w dziale audytu podatkowego tel. 22 517 30 69, 501 134 269 e-mail: agata.strocka@isp-modzelewski.pl</p>

Instytut Studiów Podatkowych Modzelewski i Wspólnicy - Audyt sp. z o.o.

Siedziba	Zarząd	
<p>ul. Kaleńska 8 04-367 Warszawa tel. 22 517 30 70 fax. 22 517 30 71 e-mail: audyt@isp-modzelewski.pl</p>	<p>Renata Janiec-Modzelewska Prezes Zarządu Doradca Podatkowy Nr wpisu 00777</p> <p>Jarosław Stefaniak Wiceprezes Zarządu Biegły Rewident Nr ew. 10832</p>	<p>Beata Pytkowska Członek Zarządu Biegły Rewident Nr ew. 12391</p>

Departamenty

Departament Audytu Finansowego

Jarosław Stefaniak
Kierownictwo Departamentu
Biegły Rewident nr ew. 10832
tel. 22 517 30 70 wew. 203, 504 403 041
e-mail: jaroslaw.stefaniak@isp-modzelewski.pl

Departament Obsługi Finansowo-Księgowej

Elżbieta Cajs
Kierownictwo Departamentu
Certyfikat Księgowy nr ew. 7367/2004
tel. 22 517 30 70 wew. 233, 506 067 205
e-mail: elzbieta.cajs@isp-modzelewski.pl

Departament Obsługi Kadrowo-Płacowej

Alicja Antos
Kierownictwo Departamentu
tel. 22 517 30 70 wew. 238, 501 603 907
e-mail: alicja.antos@isp-modzelewski.pl

Departament Doradztwa Podatkowego

Renata Janiec-Modzelewska
Kierownictwo Departamentu
Doradca Podatkowy nr ew. 00777
tel. 22 517 30 70 wew. 105, 601 225 855
renata.janiec-modzelewska@isp-modzelewski.pl

Oddziały Instytutu Studiów Podatkowych

Oddział Małopolski	Oddział Śląski	Oddział Wielkopolski
<p>Ul. Gertrudy 7/12 31-046 Kraków tel. 12 429 24 01 fax 12 423 23 00 e-mail: biuro.krakow@isp-modzelewski.pl</p>	<p>Ul. Jordana 7B 40-056 Katowice tel. 32 259 71 50 fax 32 253 99 89 e-mail: biuro.katowice@isp-modzelewski.pl</p>	<p>Ul. Wiślana 53 60-401 Poznań tel. 61 843 09 21/22 tel./fax 61 848 33 48 e-mail: biuro.poznan@isp-modzelewski.pl</p>